

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Bruno Jerup (EL):

I denne sag har ministeren efter min opfattelse i alle henseender undergravet sin anseelse, og det er meget betænkeligt, når en minister kan sige ting, der er fuldstændig horrible, og blive bakket op af regeringen.

Vi har set det ene eksempel efter det andet: Ministeren hopper fra isflage til isflage, starter med fromme hensigter om at skabe rene linjer og modarbejde koncernlignende tilstande på friskoleområdet. Det næste bliver vel et religiøst korstog, hvor troen på egen religions fortræffelighed gør alle handlinger tilladelige. Man kan f.eks. uden at blive afsat sige som minister, at man vil forhindre borgerne i at føre en retssag, fordi man ikke er sikker på at vinde retssagen. Ministeren udtaler mod bedre vidende, at han ikke kan handle administrativt, og ministeren påstår uden blusel, at Tvinds skoler har fået tilskud i 26 år, uden at man direkte eller indirekte har godkendt denne gældende praksis.

Ministerens afviser igen og igen sine muligheder for at gribe ind administrativt, og det er fuldstændig i modsætning til bemærkningerne til ministerens eget lovforslag, hvor det netop ikke er de administrative muligheder, der benyttes som begrundelse, men alene problemet med retssagerne.

Ministeren mener ikke, at lovforslaget indskrænker skolernes mulighed for at føre deres sag, men i ministerens lovforslag står der eksplicit, at det er hensigten med forslaget. Ministeren betegner igen og igen samarbejdet mellem de tidligere skoler som en koncern og et imperium, samtidig med at Rigsrevisionen i sin rapport netop understreger, at der ikke er tale om en koncern i juridisk forstand. Men når det tidligere Tvindsamvirke nu er blevet dette imperium eller denne koncern, som ministeren siger, hvornår er det så sket efter ministerens opfattelse? Er det noget, der er sket i dette forår, eller er det – som man måske kan fornemme – noget, man i virkeligheden altid har ment i ministeriet, og som fremgår af de gamle papirer?

Men dette forhold med tiden og det, der er sket, bekymrer åbenbart ikke ministeriet. Jura er sket gummi elastikum, som ministeren kan strække i den længde, der er brug for, og det er umådelig interessant, hvordan den ministerielle

koncern lukker sig om sig selv og etablerer beskyttelsesforanstaltninger. Man undlader totalt at forholde sig til det faktum, at bl.a. Rigsrevisionen kritiserer undervisningsministeren for tilsynet med skolerne, så måske burde ministeren starte med at gribe lidt i egen barm. Man har jo netop reduceret tilsynet med skolerne de sidste år.

Det er også uhyrligt, at ministeren benægter kendskabet til huslejekonstruktionen for de tidligere Tvindskoler bl.a. med den fælles huslejekontrakt, som i realiteten har været kendt og godkendt af ministeriet helt tilbage fra 1978, 1983 og 1985. Ministeren vil måske fra denne talerstol oplyse, at han har været fuldstændig uvidende om denne huslejekonstruktion, eller at den ikke har været godkendt, men det kan næppe være sandt. Trods alt findes der adskillige papirer som bevis for, at man har været vidende om det, og at man også har haft kritiske bemærkninger. Men man har accepteret det, man har gjort det til kutyme. Det var den gældende praksis, og det var en praksis, der kunne gå an.

Regnskaberne for fællesskabet og vedtægterne har ministeriet til enhver tid kunnet få i Ejendoms- og Selskabsstyrelsen, og selve diskussionen om koncern eller ikke koncern er meget forfjet. Fælleseje er en erhvervsdrivende fond, som bl.a. ejer en række skoler, som den lejer ud, og det er der ikke noget ulovligt i. Man kan bestemt anføre mange kritiske bemærkninger mod sådanne koncernlignende fonde, men ikke noget, som ikke også kunne anføres mod massevis af andre koncernlignende fonde. Hvis regeringen via erhvervsministeren eller skatteministeren ønsker at undersøge sådanne fonde, er vi åbne over for det, men det er vel ikke ministerens indstilling, at alene det, at skolerne arbejder sammen eller har nogle fælles funktioner, skulle være kriminelt?

Lad os tage nogle eksempler: Hvorfor er det f.eks. problematisk, at de tidligere Tvindskoler har en fælles kunstfond? Er der belæg for, at denne fond benytter uvedkommende penge, som skal anvendes til andre formål end kunst? Er det i det hele taget noget problem i relation til friskoletanken, at en række skoler har en fælles kunstfond? Er det åbenlyst dårligt og i strid med friskoletanken, at man har en fælles møbefond? Rigsrevisionen har overhovedet ikke vurderet, om medlemskabet af møbefonden skulle være særlig negativt for den enkelte skole eller Skole-samvirket Tvinds forvaltning, hvor man har